

Secerișul și secerătorii

Textul de memorat: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” (Ioan 15:8)

Studiul acesta este, de fapt, o continuare a studiului anterior. Domnul Hristos a rânduit conducători spirituali pentru ca vestea despre Împărăția lui Dumnezeu să fie dusă la oricine. Principiile și metodologia folosite de El trebuie să rămână fundamentul pregătirii creștinilor de astăzi.

Cu alte cuvinte, teoriile moderne ale formării conducătorilor nu trebuie să fie așezate în locul temeliei puse de Hristos. Atunci când strategiile de marketing și publicitate devin mai importante decât creșterea spirituală, consecințele vor fi superficialitate și uscăciune spirituală. Atunci când câștigarea de prozeliți ia locul pocăinței, al convertirii și al transformării spirituale, misiunea este în impas. Atunci când conducătorii sunt instruiți cum să organizeze ieșiri cu membrii, să susțină campanii televizate și campanii de relații publice, în loc să fie pregătiți pentru bătălia spirituală, ne jucăm cu focul. Adevărata evanghelizare și adevărata formare de ucenici sunt legate (1) de recunoașterea păcătoșeniei noastre, (2) de părerea reală de rău pentru păcatele săvârșite, (3) de predarea spirituală fără rezerve și (4) de dorința vie de a le împărtăși tuturor soliile lui Dumnezeu.

Un proiect pentru inima ta

De meditat: A fi demn nu este egal cu a fi sobru și distant.

„Isus, Mântuitorul nostru, a umblat pe pământ cu **demnitatea** unui rege; cu toate acestea, El era blând și smerit cu inima. El era o lumină și o binecuvântare în orice cămin, deoarece ducea cu Sine voieșie, speranță și curaj.” – Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 112

Rugăciune: Ah, Doamne! Te rog dă-mi bucuria slujirii și demnitatea aplecării spre nevoile tuturor!

&

Pâinea cerșetorului

Știind că în curând avea să plece de la ei, Hristos Și-a îndreptat atenția în mod special către ucenicii cărora le slujise uitând de Sine și pe care îi iubea mult. Urma să plece, dar nu să-i părăsească. Deși Isus trebuia să Se întoarcă la cer, Duhul Sfânt urma să fie trimis să suplinească acea legătură spirituală de care ucenicii se bucuraseră în prezența Sa. Tot ce a spus Domnul despre lucrarea Duhului Sfânt a fost atât de prețios, încât Ioan a consacrat câteva capitole din Evanghelia Sa pentru a se asigura că aceste cuvinte se vor păstra. Mărturia Duhului Sfânt despre Hristos era un element definitoriu. Însă ea avea să fie însoțită de mărturia ucenicilor. Dumnezeu ar fi putut trimite îngeri care să ducă vestea cea bună, fără implicarea oamenilor, dar a decis să aleagă pentru această chemare sacră niște oameni păcătoși, greșiți și imprevizibili.

1. Ce ne spun următoarele pasaje biblice despre conlucrarea omului cu Dumnezeu în lucrarea de câștigare a sufletelor? Ioan 1:40-46; 4:28-30; 15:26,27; 19:35,36.

Cineva spunea că evangheliștii sunt „niște cerșetori care le spun altor cerșetori unde să găsească pâine”. Andrei a fost foarte eficient în această privință. Scrierile lui Petru, fratele său, aveau să fie incluse cândva în Scriptură, lucrarea lui avea să fie consemnată în cartea Faptele apostolilor, iar Hristos avea să-l includă printre cei trei ucenici apropiați. Andrei nu a avut parte de o asemenea onoare, dar a fost laudat pentru că a ascultat de porunca simplă a lui Hristos de a-i aduce pe oameni la El.

Câți dintre oamenii aleși de Dumnezeu pentru o lucrare specială – și care s-au dovedit eficienți în evanghelizare, administrație și conducere – nu au fost aduși la Hristos de niște ucenici credincioși, a căror identitate, omenește vorbind, a fost uitată de mult? Oamenii aceștia nu erau remarcabili, dar cât de săracă ar fi fost lucrarea dacă ei nu ar fi dat mărturie cu credincioșie! Mântuitorul Și-a pregătit ucenicii pentru responsabilități mai mari, oferindu-le pentru început sarcini simple, ușor de îndeplinit. Experiența femeii din Samaria, experiența lui Filip și cea a lui Andrei ne vorbesc despre forța mărturiilor simple și a invitațiilor călduroase. Și noi suntem chemați să depunem astfel de mărturii.

Isus îndeamnă la răbdare

2. De ce a fost necesar ca ucenicii să aștepte revărsarea Duhului Sfânt? Luca 24:47-53; Faptele 1:6-8.

3. Ce rol a îndeplinit Duhul Sfânt în lucrarea de evanghelizare făcută de biserica timpurie? Ce încurajare ne transmite experiența lui Pavel? Ce lecții despre răbdare și așteptare putem desprinde din aceste pasaje biblice? Faptele 16:6-10.

Domnul Isus i-a învățat pe ucenici despre răbdare atât prin cuvânt, cât și prin faptă. El nu și-a pierdut răbdarea când se confrunta cu bigotismul, ignoranța, răstălmăcirea și uneltirea. Perseverența aceasta era ancorată în dependența Sa completă de Duhul Sfânt. El a înțeles că, dacă ucenicii nu se obișnuiau să depindă de Duhul Sfânt, înaintarea Împărăției Sale avea să fie grav periclitată. Dimpotrivă, dacă aveau să învețe lecția aceasta de la bun început, lucrarea viitoare avea să aibă parte de reușită. Din aceste motive le-a dat poruncă să aștepte (Faptele 1:4).

Deși făcuse planuri ambițioase pentru a duce Evanghelia în Bitinia, apostolul Pavel era sensibil la călăuzirea lui Dumnezeu și a acceptat cu bucurie îndemnul Duhului Sfânt de a merge în Macedonia. Eforturile depuse de el acolo au fost însoțite de multe minuni. Dacă și-ar fi continuat cu încăpățănare planurile de a intra în Bitinia, probabil că misiunea în Europa ar fi fost amânată pentru o dată nedeterminată.

Cum putem aștepta cu răbdare călăuzirea Duhului Sfânt atunci când suntem neliniștiți? Ce putem face în mod concret pentru a cultiva răbdarea? Ce ne spun răbdarea și capacitatea de a aștepta cu încredere și rugăciune despre relația noastră cu Dumnezeu?

Exercitarea autorității

4. Compară următoarele pasaje biblice: Marcu 6:7-13; Matei 16:14-19, 18:17-20, 28:18-20; Ioan 20:21-23. Ce fel de autoritate aveau ucenicii lui Isus? Ce înseamnă aceasta pentru noi?

„Petru a exprimat adevărul care este temelie credinței bisericii și Isus l-a onorat acum ca pe un reprezentant al întregului corp al celor ce cred. El a zis: «Îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.»

Expresia «cheile Împărăției cerurilor» se referă la cuvintele rostite de Hristos. Toate cuvintele din Sfânta Scriptură sunt ale Sale și sunt cuprinse în această expresie. Cuvintele acestea au putere să închidă și să deschidă cerul. Ele fac cunoscute condițiile în care oamenii sunt primiți sau lepădați. În felul acesta, lucrarea aceluia care vestesc Cuvântul lui Dumnezeu este un miros de la viață spre viață sau de la moarte spre moarte. Lucrarea lor are rezultate veșnice.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 413

Hristos i-a trimis pe ucenicii Săi în lume, la fel cum Tatăl Îl trimisese pe El. Tatăl L-a investit pe Hristos cu putere, prin Duhul Sfânt. În același fel, Isus îi investește pe ucenici cu putere divină pe măsura responsabilităților lor. Niciun credincios nu trebuie să se teamă că va primi mai puțin. Fiecare va primi îndemânarea, forța, talentele și capacitățile necesare.

Uneori, conducerea umană nu reușește să recunoască principiile implicate aici. Când conducătorii le trasează oamenilor sarcini fără a le da și autoritatea corespunzătoare, eșecul este previzibil. De multe ori, nesiguranța conducătorilor iese la iveală prin comportamente manipulative care subjugă gândirea, creativitatea și individualitatea altora. Într-o atare situație ucenicul nu reușește să fie eficient. Este ca și cum dirijorul unei orchestre ar încerca să cânte simultan la toate instrumentele, în loc să-i dirijeze pe cei care cântă!

Exemplul pe care ni l-a lăsat Isus este deosebit de valoros în această privință. Deși avea tot dreptul să-și păstreze autoritatea și să impună un anumit comportament, El a ales să-i investească pe oameni cu autoritate și să-i trimită la lucru fără să-i însoțească, bazându-se doar pe influența pe care aveau să o exercite învățătura și pildele Sale.

Lucrători pentru seceriș

5. Ce idei importante putem desprinde din următorul pasaj biblic cu privire la misiunea care ne revine nouă, astăzi? Matei 9:36-38.

Secerișul spiritual era bogat, dar secerătorii erau puțini. Terenul inimii fusese pregătit, sămânța spirituală fusese semănată, iar planta germinase și crescuse bucurându-se de umiditate și de lumină suficientă. Sufletele erau gata pentru seceriș, dar unde erau secerătorii? Folosind aceste imagini simple și ușor de înțeles, Isus căuta să le dea ucenicilor avânt în lucrare.

Uneori, creștinii tânjesc după părtașia cu frații lor de credință și formează „biserițe” fapt care nu le mai permite să îi observe pe oamenii gata pentru seceriș. Uitându-și probabil responsabilitatea față de sufletele

care pier, ei participă la activitățile bisericii, își asumă răspunderea în societate, se străduiesc să consolideze biserica și se implică în diverse proiecte care au menirea de a păstra lucrurile așa cum sunt. Toate acestea sunt, fără îndoială, bune. Dar, deși sunt bine intenționați, ei se îndoiesc de importanța evanghelizării, spunând: „Frate pastor, suntem de acord cu evanghelizarea, dar nu avem nevoie mai degrabă de programe pentru oamenii care sunt deja în biserică?”.

Întrebarea aceasta este pertinentă, dar merită să ne punem totodată o altă întrebare: S-a plâns Isus vreodată că ar fi prea puțini paznici pentru roadele adunate? Nu! Dar a cerut mai mulți secerători!

Cum putem împleni în mod eficient activitățile de slujire a celor din biserică cu lucrarea pentru cei din afara bisericii?

Pierdut și găsit

6. Studiază Luca 15. Ce idee principală se desprinde din aceste parabole? Care este atitudinea lui Dumnezeu față de cei pierduți? Care este responsabilitatea noastră față de ei?

Prin învățătura și prin exemplul personal, Domnul Isus i-a învățat pe ucenici să se asocieze cu păcătoșii, chiar și cu cei notorii, precum prostituatele și vameșii. Altminteri cum ar fi putut ei să facă ucenici din toate neamurile? Adesea, învățătura Sa îi avea în vedere tocmai pe acești păcătoși pe care, în mila Sa, i-a numit „pierduți”. Ar fi putut să-i numească „rătăciți” sau „depravați”, dar a ales pentru ei calificativul „pierduți”.

În loc să-i criticăm pe oameni, ar trebui să urmăm exemplul Domnului nostru. Denumirea de oameni „pierduți” este generoasă, deoarece nu are o conotație negativă și plasează responsabilitatea asupra găsitului. Cuvintele depreciative îi îndepărtează pe oameni, pe când cele neutre le arată că sunt acceptați și că prietenia cu ei este posibilă. De aceea, să fim atenți nu numai la cuvintele pe care le folosim în dreptul lor, ci și la ceea ce gândim despre ei, fiindcă gândurile au o mare influență asupra atitudinilor noastre față de ei.

Pretutindeni în Evanghelii, Isus ne încurajează să îi căutăm pe cei pierduți să îi iubim și să le oferim ajutor, indiferent ce fel de oameni sunt sau ce fel de viață duc.

„Aceasta este lucrarea pe care a ales-o Dumnezeu – «dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug... și nu întoarce spatele semenului tău (Isaia 58:6,7)». Dacă vă recunoașteți ca fiind păcătoși, mântuiți numai datorită iubirii Tatălui nostru ceresc, atunci veți avea milă de cei care suferă în păcat. Nu veți întâmpina nefericirea și pocăința cu gelozie și muștrare. Când gheața egoismului din inimile voastre se va topi, veți fi în armonie cu Dumnezeu și vă veți bucura împreună cu El de mântuirea celor pierduți.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 210, 211

Studiu suplimentar

Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Ultima călătorie din Galileea” (p. 488-496) și „Cine este mai mare?” (p. 436-440); *Faptele apostolilor*, capitolele „Instruirea celor doisprezece” (p. 17-24), „Marea însărcinare” (p. 25-34), „Ziua Cincizecimii” (p. 35-46) și „Darul Duhului” (p.47-56).

„Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungerea sfântă care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care le-o făgăduise Domnul Hristos.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 37

Întrebări pentru discuție

1. Ce principii din metodele lui Hristos de instruire ar trebui să aplicăm astăzi în lucrarea de a face ucenici? În ce ar trebui să constea instruirea oferită în biserică ta?
2. La secțiunea de joi, ne-am oprit asupra cuvintelor noastre și asupra modului în care le întrebuițăm. Gândește-te la vocabularul pe care îl avem noi, adventiștii de ziua a șaptea, și la termenii cu care suntem familiarizați, dar pe care alții s-ar putea să nu îi înțeleagă. La ce cuvinte trebuie să fim mai atenți, mai ales atunci când lucrăm cu oamenii din afara bisericii?
3. Meditează mai mult la ideea că evangheliștii sunt „cerșetorii care le spun altor cerșetori unde să găsească pâine”. Ce aspecte ale evanghelizării sunt surprinse aici? De ce este important să reținem această idee?
4. Ce poți spune despre biserică ta: se preocupă mai mult de ea însăși și de nevoile ei sau de misiune? Dacă ar fi mai interesată de misiune, ar fi mai puțin interesată de nevoile ei? Este posibil ca misiunea să-i rezolve acele nevoi?